

" CAMINO ARA " de Clementina Arderiu

Una mirada barreja de passió i serenitat, camí del sol ponent.

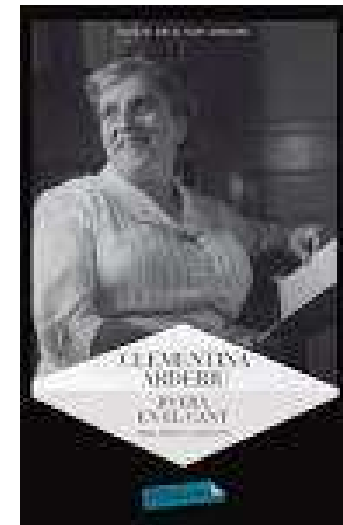

Camino ara interrogant mos passos:
potser la terra em podrà dir el meu fat,
i només dintre un vent de tempestat
el doble abraç de tots els membres lassos
serà per mi com un retrobament.

I no cercaré més per l'esvaïda
ruta dels somnis, cara al sol ponent.
Com la terra he donat la meva flor;
mes puc sentir-me encara percutida
per la vareta que em desperti el so.

C. Arderiu

Club de lectura

Jo era en el cant de Clementina Arderiu

Club de lectura de poesia
Dilluns 26 de gener

A 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Clementina Arderiu i Voltes (6-7-1889, 17-2-1976) tenia 86 anys.

Dona d'una força personal envejable, d'una senzillesa decisiva, estudià música i llengües. La seva poesia és d'un vitalisme controlat provocat molt directament pel seu entorn, un esforç conscient de construir la seva pròpia vida. Tot i que ens pugui semblar limitat degut a pressions socials i educatives, va saber trobar la mina de la seva pròpia energia i força.

Marcà els seus inicis de la mà de Jacint Verdaguer (romanticisme tardà, i posteriorment incorporat en la renaixença) o del modernista, Joan Maragall, que superà posteriorment incorporant nous elements. Situada a dins la poesia post-simbolista (moviment nascut cap allà al 1915) els seus poemes, de marcada influència carneriana, tendeixen a idealitzar la vida quotidiana.

Carles Riba es casà amb ella, fet que marcà la seva vida literària pel gran prestigi d'aquest en aquells moments, degut això, va ser una de les poques dones que participà directament en la vida intel·lectual del moment i de les poques que els historiadors han tingut en compte.

Fos com fos, Clementina, seguint les passes del seu admirat Josep Carner va bastir una poètica extensa i pròpia i participà en la clandestinitat en redreçar la cultura catalana amb l'adveniment del franquisme. Exiliats cap el 1939.

Obres seves: 1er. "Cançons i elegies" 1916 / "L'alta llibertat" 1920 / "Poemes 1936" / "Sempre i ara" 1946, premi Joaquim Folguera. / "Poesia completa" 1952 / "És a dir" 1968, Ossa Menor i

premi crítica Serra d'Or.

Ella mateixa es va aplegar la seva "Obra poètica- 1973"

La senzillesa es tradueix en la seva obra en l'ús dels diminutius: "cantiret de la llum, fina daga, doloret..." i el model de Carner la forní d'un determinat model de composició, la cançó que ella va saber transformar positivament, per convertir en una habilitat seva el joguineig verbal.

El poema "El nom" a **Cançons i elegies**, n'és un clar exponent. "La ventura" a **Cants i paraules**, "La fulla" de **Es a dir**, o, "A Josep Carner" de **L'esperança encara**. La cançó, no és tan sols un model en la seva poesia, és un dels temes més reiteratius.

Però tot i els anys que han rodat des de la seva mort, el nom i llegenda de Clementina Arderiu, continuen enganxats a la poeta-consort i a la difícil condició d'haver de ser al mateix temps, en termes literaris Clementina Arderiu i senyora Riba, dos noms per definir una sola personalitat. Per molt que fos remarcada la seva obra, en apunts de Joaquim Molas (*Esperança encara*) o de Joan Teixidor (*L'obra poètica*, 1973) o de Maria Mercè Marçal a l'antologia (*Contraclaror* 1985) triada per la mateixa autora.